

MOORDEND GIF

Ook verschenen:
Machthebbers zwichten

www.gerardhollander.nl

© 2015 Gerard Hollander

Foto's omslag: 123RF

© Trond Runar Solevaag, © Merve Türkan, © Lina Shafeeva
Uitgeverij Boxpress

ISBN: 978-94-6295-144-0

Redactie & lay-out: -Lein | redactie & vormgeving, Utrecht

MOORDEND GIF

1

Gehuld in een donkere, glinsterende regenjas hopte de lange, slanke man lichtvoetig over de klep aan het einde van de passagiersluis die verbinding maakte met het gereedstaande vliegtuig. Meteen aan boord van het KLM lijntoestel zocht hij behoedzaam en zeer berekenend een rustige plek achter in het toestel waar niet al te veel passagiers zaten en legde het geruite hoedje naast zich op de vliegtuigstoel.

Nadat de KL 125 voor haar lijnvlucht naar Helsinki was opgestegen en de koffie en kranten waren geserveerd, regelde de stewardess, in samenwerking met het cockpitpersoneel, een hotelovernachting voor hem in de Finse hoofdstad Helsinki. Even voordat de landing werd ingezet overhandigde de stewardess hem de documenten, met inbegrip van een schriftelijke confirmatie waarop het adres en de locatie van het hotel nauwkeurig stonden vermeld. Hij concludeerde daaruit dat er voor hem een kamer was besproken in een van de meest luxueuze hotels, een regelrechte vipbehandeling, dat was nog eens klasse.

Eenmaal in Helsinki aangekomen verlieten alle passagiers zonder enig oponthoud het toestel en werden nauwelijks lastiggevallen bij de paspoortcontrole. Buitengekomen riep de slanke gestalte meteen een taxi aan.

‘Hotel Universal,’ schreeuwde hij overmatig hard tegen de chauffeur, omdat zijn oren nog dichtgeklapt waren door het drukverschil na het landen. De chauffeur kromp ineen

van het helse geschreeuw, maar reageerde verder in een automatisme. Nadat de luidruchtige passagier was ingestapt, drukte hij het gaspedaal stevig in. Door de turbulente krachtsexplosie stoven ze vooruit, terwijl ze een langzaam neerdownwaairende wolk poedersneeuw met zich mee zogen. De chauffeur had gewoontegetrouw de motor van zijn voermiddel op de standplaats laten draaien. Geen wonder, want het vroom dertien graden en zo bleef de temperatuur in de wagen redelijk behaaglijk. De korte wandeling van de gebouwen naar de taxistandplaats hadden de uitwerking op de wangen van de man niet gemist. Ze waren zodanig aangetast dat ze blauw aanliepen. Tijdens de rit blies hij regelmatig zijn warme adem tegen zijn verkleumde handen, die hij vlak voor zijn mond hield. Op dat moment klapten zijn oren opeens weer open en drong het ronken van de dieselmotor veel nadrukkelijker tot hem door. Hij realiseerde zich ook meteen dat hij niet echt degelijk gekleed was op dergelijke weersomstandigheden. Met zijn hoofd diep in de schouders gedrukt, zijn ellebogen tegen zijn borstkas geperst en zijn knieën omhoog, zat hij krampachtig voorover gebogen en leunde tegen de ruggensteun van de voorbank aan. Door die houding kwam zijn lichaam weer snel op de gewenste temperatuur. Gedurende de rit bleef het zachtjes sneeuwen. De pluizige vlokken dwarrelden gestaag neer en voerden een zwierige, monotone dans op in het stralke licht van de stralenbundels die de koplampen vooruit wierpen. Door de dichtheid van de sneeuwvlokken dimde het licht van de lantaarns langs wegen en straten enigszins, maar het sneeuwde te zwak om de lichtstralen totaal te onderdrukken. De Nederlander zag door de sneeuwbuien maar weinig van de omgeving. Helsinki was totaal ondergedompeld in een winters tafereel. De rit richting stad duurde naar zijn mening lang, maar hij was vergeten op zijn horloge te kijken, daardoor was hij het gevoel van tijd volledig kwijt. Opeens zag hij dat de weg breder werd, de gebouwen

hoger en de verlichte uithangborden aan gebouwen, waren frequenter aanwezig. Toen wist hij dat ze het centrum van de stad naderden en het hotel kon nu niet ver meer zijn. Hij griste Markka's uit zijn zak en betaalde de Finse chauffeur ermee op het moment dat die de wagen voor het logement tot stilstand had gebracht. In het hotel kreeg hij een glas warme wijn die op Oostenrijkse Glühwein leek. Heerlijk, dacht hij, nog net voor het slapengaan zo'n lekker warm drankje. Hij schrok toen hij zijn vergissing bemerkte, het was nog maar zes uur 's avonds, er werd zelfs nog een diner geserveerd. De intense duisternis had hem volledig in de war gebracht en hem het idee gegeven dat het minstens tien of elf uur in de avond was. Hij had ook nog helemaal geen slaap en besloot de eerste kennismaking met de Finse keuken maar meteen te trotseren. Nadat hij eerst zijn koffer in de kamer had gebracht, nam hij beneden gekomen plaats in de dining room die door extreem veel pracht en praal versierd was. Op de mooie tafels, voorzien van zeer professioneel houtsnijwerk, lagen roze tafelkleden met pastelgroene kleinere kledjes er schuin overheen gedrapeerd en er staken bordeauxrode servetten uit kunstig gerangschikte, kristallen wijnglazen op hoge poten.

In de open haard brandde een hoog vuur zonder dat het spetters veroorzaakte omdat het gevoed werd door dikke knoesten hardhout, die een weldadige warme gloed verspreidden. Uit onzichtbare boxen klonken tonen van gezellige, vrolijke pianomuziek die het geheel in een sferische stemming hulde. De gezelligheid werd gecompleteerd door een aantal paren dat aan de tafeltjes op gedempte toon vriendelijk met elkaar van gedachten wisselde. De slanke Nederlander kon van de meeste conversaties geen woord verstaan, maar zo nu en dan pikte hij wat Engelse woorden op. Als voorgerecht bestelde hij soep van de dag, omdat hij zich geen tijd gunde om de menukaart zorgvuldig te bestuderen. Zijn bestelling arriveerde wonderlijk snel. Een

oudere, uitermate bedreven kelner zette een van ouderwets aardewerk gefabriceerde kom gevuld met een dampend soep voor hem neer. Daarnaast zette de man een houten bak vol stukjes donker bruinbrood neer wat het geheel een smakelijk aanzicht gaf. De gebonden soep verspreidde een zoet aroma waaruit de geur van kervel hem opviel. Er dreeven oranje stukjes wortel naast bloedrode blokjes biet en op zijn lepel zag hij stukjes vlees en kleine blokjes gerookt spek. Toen hij voorzichtig naar voren neigde, zijn hand door zijn haren naar achteren streek en proefde, leek het net op borsjtsj, de Russische nationale soep met slierten groene kool. Het smaakte excellent, vooral het hagelwitte toefje zure room in het midden gaf het geheel een feestelijk aspect. Het leek frappant veel op de witte middenstip van een voetbalveld, echter een veld dat bloedrood gekleurd was. Voor de hoofdschotel liet hij zich voorlichten door de kelner en die prees hem een smeuiig mals stuk rendiervlees aan met de gemengde salade waar ze in Finland zo trots op zijn. De meeste ingrediënten worden geïmporteerd en veelal uit Nederland. Groenten zijn schaars in Finland en de meest voor de hand liggende keus bestaat uit wortelen, broccoli en andere koolsoorten die in het land zelf verbouwd worden. Sperziebonen, witlof, doperwtten en asperges worden bijna allemaal geïmporteerd uit Denemarken, Duitsland en Nederland. Echter het vlees in Finland, zo wist hij, was van exorbitante smaak doordat bij de bereiding dennennaalden even worden mee gebraden. De bijzondere harsen zorgen voor een uitzonderlijk aroma dat specifiek is in deze noordelijke gebieden. Het geeft het eten een robuuste smaak die in 't geheel onbekend is in midden Europa, behalve dan bij de bereiding van gerookte worst en salami's in Oost-Europese landen rond de Balkan, daarbij gebruikt men ook natuurlijke harsen. Het filosoferen over het delicate eten had zijn aandacht volledig in beslag genomen en verdrong daarmee de aandacht voor de job die hem te wachten stond.

Het kwam hem goed uit. Het was een verademing om even niet aan zijn opdracht te hoeven denken, zijn zenuwen waren toch al tot het uiterste gespannen. Het vereiste al zijn concentratie omdat hij dergelijke missies zelden meer aanvaardde. Na het hoofdgerecht wuifde hij het aandringen van de kelner om nog een nagerecht te bestellen van de hand. Het was prima zo en hij wilde per se niet dik worden. Het diner en de drankjes werden op de rekening van zijn kamer bijgeschreven en hij legde een ruime fooi voor de goede zorgen en de bediening onder een schoteltje. De maaltijd was perfect geweest, hij had er intens van genoten ondanks de spanning die zich langzaam in zijn lichaam begon op te bouwen. Het was tijd om te gaan slapen, er wachtte hem een drukke dag en misschien wel dagen vol spanning en stress. Hij moest een klus klaren die hij in geen jaren meer gedaan had. Alle behendigheid was nu weer vereist en hij wilde koste wat het kost niet gepakt worden. Als alles vlot verliep, was hij van een vervelende verplichting verlost, die hij ooit spontaan aan een vriend had beloofd. Nooit zou hij iets dergelijks meer afspreken, het kon hem per slot van rekening noodlottig worden. Hij ging naar boven en kon maar moeilijk de slaap vatten.

Na een onrustige nacht, stond hij op met een kater, het gevolg van langdurige spanningen waaronder hij gebukt ging. Slaperig keek hij in de spiegel en rekte en strekte al geuwend zijn ledematen. Zijn ogen schrijnden van een tekort aan slaap en daarom smeed hij zo veel mogelijk koud water over zijn bonzende hoofd. Veel te vroeg arriveerde hij beneden voor het ontbijt. Natuurlijk was er wel koffie en na een paar koppen besloot hij eerst een korte wandeling door de duistere straten rondom het hotel te maken. Hij verwonderde zich erover dat de straatverlichting veel minder sterk brandde dan de vorige avond. Hij stond er verder niet bij stil en liep een paar blokken om voor hij zich weer in het hotel meldde voor een stevig ontbijt met dikke plakken ba-

con en twee zacht gebakken eieren. Het was voor hem een geruststelling dat het droog was geworden. De sneeuwbuien waren overgedreven en de wind was nauwelijks merkbaar. De zon wilde echter maar niet doorbreken, het bleef erg mistig, grauw en wazig. Uit zijn koffer pakte hij een kleine attachékoffer en daarmee meldde hij zich beneden aan de balie en liet zich ontvallen dat hij voor een scheepvaartverzekeraar werkte en daarom niet wist hoelang de onderhandelingen gingen duren. Dat was genoeg voor de bediende. Glimlachend had hij naar de Nederlander geknikt. Zonder iets te hoeven vragen aan voorbijgangers had hij met behulp van een stratenplan de weg naar het ziekenhuis gevonden. De bezoeken stonden op een bord bij de ingang vermeld. Alles bleek te kloppen met de vooruit verkregen informatie en nu moest hij het erop wagen om onopvallend met het reguliere personeel mee naar binnen te gaan. Hij liep rustig mee de trappen op en kwam zonder dat hij door iemand werd lastiggevallen op de afdeling waar volgens zijn informatie de zeeman die hij zocht verpleegd werd. Lijdzaam liet hij iedereen beleefd voorgaan en wachtte geduldig tot hij helemaal alleen was en schuifelde toen zeer omzichtig de gang in langs het patiënten-dagverblijf naar de zalen waar de zieken verpleegd werden. Tot zijn enorme opluchting zag hij dat er overal bordjes aan de muur bevestigd waren waarin uitneembare briefjes zaten met de namen van de patiënten die er verpleegd werden.

Toen hij bij de eerste kamer op de afdeling voorzichtig door de op een kier staande deur naar binnen gluurde, zag hij dat de aandacht van de patiënten volledig in beslag werd genomen door de verplegers die routinewerkzaamheden verrichtten zoals temperaturen en de voorgeschreven medicamenten klaarlegden om bij het ontbijt in te nemen. Met vlugge bewegingen liep hij lichtvoetig van deur tot deur. Hij bleef telkens dezelfde omzichtigheid betrachten, totdat hij de naam vond die hij zocht. Hij keek opgelucht

om zich heen en streek met zijn linkerhand door zijn haren en observeerde de gang in beide richtingen. Tevreden constateerde hij dat er in geen velden of wegen een zuster te bekennen viel. Zeer voorzichtig bewoog hij zijn hoofd naar de ingang en drukte behoedzaam zijn lichaam tegen de wand van de gang. Als een reptiel, zo langzaam bewoog hij zich naar voren en zag eerst alleen de poten van een bed. Met ingehouden adem en wijd opengesperde ogen drukte hij zijn hoofd langs de deurpost en zag dat het betreffende bed leeg was. Even sloeg de schrik hem om het hart, het kon zijn dat de patiënt verhuisd was. Nu ineens veel sneller dan eerst drong hij zichzelf door de deuropening naar binnen en tot zijn geruststelling zag hij dat er rechts in het zaaltje een tweede bed stond. Hij duwde de halfgeopende deur verder opzij en zag nu duidelijk dat er iemand in het bed lag die met allerlei slangetjes aan een machine was verbonden. Verder was er niemand in het vertrek aanwezig. Plotse-ling hoorde hij klinkende voetstappen die zich door de gang verplaatsten en in zijn richting kwamen. Een panische schrikreactie verstijfde zijn hele lichaam. Het duurde echter heel kort voordat hij zichzelf weer onder controle had. Het geluid kwam van iemand die hard met de hakken op de grond tikte en in zijn richting kwam. Met de schrik nog in de benen schoot hij met een katachtige sprong vooruit de kamer in en dook weg in de donkere hoek naast het lege bed. Zijn ademhaling verliep stroef. Hevig transpirerend van de snelle reactie haalde hij met open mond adem om zo min mogelijk geluid te maken. Zijn hart bonsde heftig in zijn borstkas en langzaam drukte hij zich met de rug tegen de muur. Door diep te zuchten probeerde hij zijn ademhaling te stabiliseren en het hijgen te onderdrukken. Mocht er in het uiterste geval toch een verpleger binnenkomen, dan moest hij snel een list bedenken. Hij had van tevoren ingestudeerd dat hij zich in een noodsituatie uit moest geven voor een verzekeraar die de zieke zeeman kwam bezoeken

voor de afhandeling van de schadeclaim. Het was voor hem een enorme verademing toen hij hoorde dat de persoon met de vlugge tred en de hard klinkende hakken voorbij de zaal liep. Opgelucht haalde hij heel diep adem, maar gunde zichzelf geen seconde rust en handelde daarna razendsnel.

Met drie grote passen was hij bij het bed en keek naar het gezicht van de zieke of dat inderdaad leek op een Kaapverdiaan met een donker uiterlijk. Teverdengesteld concludeerde hij dat zover alles klopte en om helemaal zeker te zijn griste hij nog even de foto uit zijn overjas en keek zeer indringend dan weer naar de foto en dan weer naar het gezicht van zijn slachtoffer. Er was geen vergissing mogelijk, hij had de man gevonden die hij zocht. Snel rende hij terug naar de deur en keek uiterst omzichtig in beide richtingen de gang af of de kust veilig was, daarna glipte hij door de corridor naar de toiletten. Als voorzorgsmaatregel deed hij de deur achter zich op de knip, opende zijn attachékoffer en griste er een valse snor en een bril uit. Toen hij deze benodigdheden op de juiste plaats bevestigd had pakte hij voorzichtig een koker uit het koffertje en opende die. De spuit die erin zat was al gevuld en hij hoefde alleen de lucht er maar uit te drukken. Daarna griste hij een zilveren pen uit de borstzak van de witte doktersjas die netjes opgevouwen achter een separatief lap in het koffertje opgeborgen zat. Met geoeffende vaardigheid en precisie voerde hij met beide duimen en vingers enkele handelingen uit en opende daarna het schrijfgereedschap in twee helften. De injectienaald met de ampul paste precies in de pen en vakkundig klikte hij het voorwerp dicht. Direct verdween het instrument weer in de zak van de witte jas die hij meteen aan trok. Hij sloot het koffertje en ontgrendelde de deur van het toilet. Met de kleine koffer in de linkerhand, opende hij met de andere hand de deur en spiedde behoedzaam om zich heen of er zich iemand op de gang bevond. Gerustgesteld spoedde hij zich met vlugge vastberaden passen in de richting van

de ziekenzaal die hij even eerder al geïnspecteerd had en overbrugde die afstand in luttele seconden. Opnieuw stond hij onopgemerkt bij het bed waarin de Kaapverdiaan nog steeds in coma lag. De patiënt had zich niet bewogen en lag nog steeds in dezelfde houding, zijn situatie leek onveranderd. Met hoog opgeheven hoofd liep hij fier naar binnen en keek ongemerkt snel in alle hoeken. Ook het plafond werd door zijn scherpe blikken onderzocht op eventuele aanwezigheid van camera's. Toen hij ze niet kon ontdekken zette hij het koffertje neer, liep snel naar de zieke zeeman en greep net als een arts dat gedaan zou hebben naar zijn pols. Terwijl hij net deed alsof hij de patiënt temperatuurde, zochten zijn vingers in een snelle beweging het voorhoofd van de man. Weer flitsten zijn blikken door het vertrek om zich ervan te overtuigen dat er geen beeldregistratieapparatuur aanwezig was. Zijn ogen bleven even gefocust in een bepaalde richting omdat iets in een van de hoeken leek op een camera en uit voorzorg draaide hij zijn lichaam nu ruggelings naar het vermeende instrument. Hij pakte de pen uit zijn borstzak, gebruikte beide handen om het kleinood te openen en nam toen de injectiespuit in zijn rechterhand. IJzig kalm legde hij zijn duim op de zuiger, terwijl hij met twee vingers van zijn linkerhand de volle donkere haardos net boven de slapen uiteen spreidde. De naald verdween in de huid achter het linkeroor van de Kaapverdiaan en nu drukte hij de ampul helemaal leeg onder de scalp. Snel trok hij de naald terug en masseerde de hoofdhuid om de geïnjecteerde vloeistof te verspreiden. De zeer zieke zeeman reageerde heel even met een akelig dof gekreun. De gebilde lange man met snor reageerde enorm snel. Rap borg hij de injectiespuit weer op in de pen en griste het koffertje van de vloer. Razendsnel verliet hij de ziekenzaal en tellen later kwam hij weer tevoorschijn uit de wc, zonder witte doktersjas, bril en snor. Het ziekenbezoek was voor hem afgelopen. Niemand viel hem lastig toen hij doodgemoedereerd en